

HØJESTERETS DOM

afsagt onsdag den 9. november 2022

Sag 52/2022

(2. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Anders K. Németh, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Roskilde den 16. august 2021 (8-4394/2021) og af Østre Landsrets 5. afdeling den 26. oktober 2021 (S-2365-21).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Poul Dahl Jensen, Vibeke Rønne, Lars Hjortnæs, Kurt Rasmussen og Rikke Foersom.

Påstande

Dommen er anket af T med påstand om frifindelse for overtrædelse af straffelovens § 232, formildelse af straffen og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse af straffen og stadfæstelse af udvisningen med skærpelse af varigheden af indrejseforbuddet.

Supplerende sagsfremstilling

Efter domsafsigelsen i Østre Landsret den 26. oktober 2021 blev T varetægtsfængslet i medfør af hjemrejselovens § 14. Den 10. november 2021 overgik han til afsoning af landsrettens dom.

Den 23. maj 2022 fik T afslag på en ansøgning om prøveløsladelse. Direktoratet for Kriminalforsorgen tiltrådte afslaget den 29. juni 2022 med følgende begrundelse:

”Vi mener ikke, at du kan prøveløslades den 26. juni 2022, da du har afsonet to tredjedel af straffen, fordi der er en væsentlig risiko for, at du vil begå ny kriminalitet, som ikke er bagatelagtig.

Det mener vi især, fordi

- du er idømt 1 års fængsel for personfarlig kriminalitet, nemlig voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje samt blufærdighedskrænkelse,
- Herstedvester Fængsel har vurderet, at der skønnes at være væsentlig risiko for recidiv til ligeartet kriminalitet, da det blandt andet er indgået i den kliniske vurdering, at du har benyttet dig af fysisk tvang, at du er benægtende, og at du ikke giver udtryk for empati for forurettede,
- Det endvidere er vurderet, at du har et behandlingsbehov, herunder som følge af at forurettede var en fremmed kvinde, og at kriminaliteten indebærer en væsentlige grad af fysisk tvang, samt at du ikke er fundet egnet til psykoterapeutisk/sexologisk behandling, da du ikke erkender kriminaliteten, og
- du har ikke en uproblematisk afsoning, da du den 21. april 2022 er ikendt 14 dages strafcelle for vold mod medindsat, hvilket du også er politianmeldt for.”

Ved Højesterets kendelse af 9. august 2022 blev T varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 769, stk. 4, jf. § 762, stk. 2, nr. 1. Han blev løsladt den 26. oktober 2022 efter afsoning af landsrettens dom.

T er tidligere straffet bl.a. ved dom af 29. september 1998 med betinget fængsel uden straffastsættelse for ulovlig omgang med hittegods og dokumentfalsk og ved dom af 4. februar 2003 med betinget fængsel i 20 dage for trusler efter straffelovens § 266 og overtrædelse af et tilhold efter straffelovens § 265.

Anbringender

T har anført navnlig, at blufærdighedskrænkelser har en sådan tids- og handlingmæssig sammenhæng med overtrædelsen af straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1, at strafansvaret for blufærdighedskrænkelser absorberes. Han skal derfor frifindes for overtrædelse af straffelovens § 232.

Den straf på fængsel i 10 måneder, som byretten udmålte, er i overensstemmelse med praksis og de retningslinjer om sanktion, der er angivet i de relevante forarbejder til straffelovens § 216 og § 225.

Det kan af såvel praksis som forarbejder udledes, at overtrædelse af straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1, som hovedregel sanktioneres mildere end overtrædelse af § 216, stk. 1, omend der kan forekomme tilfælde, hvor overtrædelse af § 225, jf. § 216, stk. 1, skal sanktioneres på samme niveau som overtrædelse af § 216, stk. 1. De gældende strafniveauer blev fastholdt ved ændringen af straffelovens § 216, stk. 1, i 2020, hvilket støtter, at landsretternes strafniveau er i overensstemmelse med angivelserne i forarbejderne til § 225 og § 216, stk. 1.

Bevisresultatet i denne sag giver ikke anledning til at fravige det nævnte udgangspunkt, idet kortvarig oralsex netop ikke tilhører tilfældegruppen, hvor overtrædelse af § 225, jf. § 216, stk. 1, skal sanktioneres på samme niveau som overtrædelse af § 216, stk. 1. Der er tale om et forhold, der må sidestilles med kontaktvoldtægt og ikke overfaldsvoldtægt, og der er ikke anvendt vold eller fremsat direkte trusler.

Det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, hvis han udvises af Danmark. Han kom til Danmark som 14-årig, og han har boet i Danmark i over 30 år. Han har en nær tilknytning til sin voksne søn og sine fem søskende, der alle bor i Danmark. Han har også en bror i Sverige. Han har en søster i Libanon, men han har ingen anden relevant tilknytning til landet. Han taler, men skriver ikke arabisk. Han er veluddannet og har i hele sit voksne liv haft en god og varig tilknytning til arbejdsmarkedet. Han er ikke tidligere straffet af betydning for sagen, og der er ingen risiko for recidiv til lignende kriminalitet. Der kan ikke lægges vægt på hans tidligere domme, der ligger langt tilbage i tid og vedrører overtrædelser af mindre alvorlig karakter. Han er ikke tidligere udvist betinget, og han har heller ikke modtaget en advarsel om udvisning.

En samlet afvejning af hans langvarige tilknytning til Danmark over for hans beskedne tilknytning til Libanon sammenholdt med længden af fængselsstraffen og det forhold, at han ikke har relevante forstraffe og ikke er idømt betinget udvisning eller advarsel, fører til, at udvisning af ham med sikkerhed vil være i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at T med rette er fundet skyldig i voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje efter straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1, og blufærdighedskrænkelser efter straffelovens § 232. Der er tale om selvstændige handlinger, som ikke har en sådan naturlig og nødvendig sammenhæng, at strafansvaret efter § 232 absorberes.

En straf på 1 års fængsel afspejler ikke i tilstrækkelig grad grovheden og karakteren af forbrydelsen og krænkelsen af offeret.

Landsretternes hidtidige praksis i sammenlignelige sager om voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje tager ikke i tilstrækkelig grad højde for den skærpelse af straffniveauet for voldtægt og andre seksualforbrydelser, der skete ved lovændringen i 2016. Straffastsættelsen må tage udgangspunkt i straffniveauet for en fuldbyrdet voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, da krænkelsen af offeret ved voldtægt ved oralt samleje er sammenlignelig med krænkelsen af offeret ved voldtægt ved vaginalt og analt samleje.

Forholdet må sidestilles med en overfaldsvoldtægt, idet T og forurettede ikke havde noget forudgående kendskab til hinanden. Det er i forarbejderne til straffeskærpelserne ved lovændringen i 2016 forudsat, at fuldbyrdet overfaldsvoldtægt straffes med fængsel i 3 år og 6 måneder.

Som anført af landsretten må der ved straffastsættelsen lægges vægt på forholdets karakter og grovhed, herunder omstændighederne ved forholdet, hvorunder T om natten under foregivende af at spørge om vej rettede henvendelse til forurettede, som han ikke kendte, hvorefter han i sin bil uden nogen anledning fra hendes side udsatte hende for bl.a. oralsex. Der må også lægges vægt på den alvorlige frygt, som overgrebet fremkaldte hos den meget yngre kvinde.

Samlet set – og for at skabe den fornødne sammenhæng mellem straffniveauerne for voldtægt ved samleje omfattet af straffelovens § 216, stk. 1, og voldtægt ved oralt samleje omfattet af straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1 – er det anklagemyndighedens opfattelse, at straffen i den foreliggende sag skal skærpes væsentligt. Straffen bør fastsættes i niveauet 1 år og 6 måneder - 2 års fængsel.

Betingelsen i udlændingelovens § 22, nr. 6, for at udvise T er opfyldt. Udvisning må anses for at være et indgreb i hans privatliv, jf. Menneskerettighedskonventionens artikel 8, stk. 1. Han har ikke et beskyttet familieliv i konventionens forstand, da han er ugift og alene har en voksne søn.

En samlet vurdering af på den ene side karakteren og alvoren af den begåede kriminalitet og på den anden side Ts tilknytning til henholdsvis Danmark og Libanon må føre til, at udvisningen af ham ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Menneskerettighedskonventionens artikel 8.

En skærpelse af straffen kan begrunde et indrejseforbud af længere varighed. Hvis Højesteret finder, at udvisning af T for bestandig vil være et uproportionalt indgreb i strid med artikel 8, kan Højesteret fastsætte varigheden af indrejseforbuddet til 12 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 1.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstillinger

T er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1, og § 232 ved at have tiltvunget sig andet seksuelt forhold end samleje og krænket blufærdigheden hos forurettede, idet han den 2. august 2020 om natten i sin bil befølte forurettede på brysterne og stak sin tunge ind i hendes mund (§ 232), hvorefter han tvang hendes hoved ned mod sit lem og tvang sit lem ind i hendes mund, hvorefter han fik udløsning bl.a. i hendes ansigt (§ 225, jf. § 216, stk. 1). Ved landsrettens dom blev straffen fastsat til 1 års fængsel, og han blev udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år.

For Højesteret angår sagen navnlig straffastsættelsen og spørgsmålet om udvisning.

Straffastsættelse mv.

Efter landsrettens bevisresultat finder Højesteret, at T med rette er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelse. Overtrædelsen absorberes ikke af hans overtrædelse af straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1.

Straffelovens § 225 fik sin nuværende affattelse ved lov nr. 633 af 12. juni 2013. Det fremgår af forarbejderne til lovændringen, at straffen for overtrædelse af § 225 fastsættes på baggrund af en konkret vurdering af samtlige omstændigheder i den enkelte sag. Af forarbejderne fremgår endvidere, at andet seksuelt forhold end samleje kan have en meget forskellig grovhed spændende fra de mildeste grader, som ligger lige over grænsen mellem blufærdighedskrænkelser og seksuelt forhold, til grove tilfælde f.eks. i form af indføring af genstande i forurettedes skede eller endetarm, jf. Straffelovrådets betænkning nr. 1534/2012 om seksualforbrydelser, s. 439.

Straffelovens § 216, stk. 4, hvorefter der ved fastsættelse af straffen for voldtægt lægges vægt på den særlige krænkelse, der er forbundet med lovovertrædelsen, blev indsat i bestemmelsen ved lov nr. 635 af 8. juni 2016. Med lovforslaget blev der lagt op til en generel forhøjelse af strafudmålingsniveauet for voldtægt, således at straffen i højere grad afspejler den krænkelse af offerets værdighed, integritet og selvbestemmelsesret, der er forbundet med voldtægt, jf. Folketingstidende 2015-16, tillæg A, lovforslag L 98, s. 4 og 9 f. Af de nævnte forarbejder fremgår bl.a., at udgangspunktet for strafudmålingen for en enkeltstående fuldbyrdet overfaldsvoldtægt vil være 3 år og 6 måneders fængsel, hvis der ikke foreligger andre skærpende omstændigheder, mens udgangspunktet for strafudmålingen for et enkeltstående fuldbyrdet samleje i andre sager om voldtægt ved vold eller trussel om vold – hvis der ikke foreligger andre skærpende omstændigheder – vil være fra ca. 2 år og 6 måneders fængsel til op mod 3 års fængsel. Det fremgår også, at der i almindelighed vil være grundlag for at udmåle en lavere straf end de angivne udgangspunkter, hvis der er tale om andet seksuelt forhold end samleje (§ 225) eller forsøg.

Ved lov nr. 2208 af 29. december 2020 blev der indført en samtykkebaseret voldtægtsbestemmelse ved nyaffattelse af straffelovens § 216, stk. 1. Ved lovændringen blev de strafniveauer, der var forudsat ved lovændringen i 2016, fastholdt for så vidt angår tilfælde af voldtægt, som også ville være strafbare efter den tidligere bestemmelse.

Om straffastsættelsen ved overtrædelse af straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1, har Højesteret i dom af 26. september 2019 (UfR 2019.4098) anført, at der ved vurderingen af forbrydelsens grovhed bl.a. må lægges vægt på det seksuelle forholds nærmere karakter, overgrebets tidsmæssige varighed, graden af forurettedes hjælpeløshed, forurettedes alder, stedet for overgre-

bet, herunder om gerningsmanden er trængt ind hos forurettede, og de omstændigheder, under hvilke gerningsmanden har mødt forurettede. Det fremgår endvidere af dommen, at straffen for overtrædelse af straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1, skal fastsættes under hensyntagen til den generelle forhøjelse af straffen for overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, som tilsigtedes i forbindelse med indsættelsen af § 216, stk. 4, ved ændringsloven i 2016.

I det foreliggende tilfælde bestod det seksuelle forhold nærmere i, at T tvang forurettede til oralsex (oralt samleje). Højesteret finder, at tvang til et sådant seksuelt forhold må anses som et groft tilfælde, der efter sin karakter grænser op til voldtægt ved et vaginalt samleje. T var kommet i kontakt med forurettede ved, at han om natten under foregivende af at spørge om vej rettede henvendelse til forurettede, som han ikke kendte, og tilbød hende et lift i sin bil, hvorefter han kort tid efter i bilen uden nogen anledning fra hendes side udsatte hende for det seksuelle overgreb. I forbindelse med overgrebet anvendte han kun fysisk magt i begrænset omfang, og overgrebet var kortvarigt.

Efter karakteren og grovheden af overgrebet og de omstændigheder, hvorunder det er foregået, og under hensyntagen til de gældende udgangspunkter for straffastsættelsen i sager om voldtægt, forhøjer Højesteret straffen til fængsel i 2 år.

Udvisning

Det følger af udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 22, nr. 6, at T skal udvises, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks Internationale forpligtelser, herunder artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Efter Menneskerettighedskonventionens artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv. Ifølge artikel 8, stk. 2, må ingen offentlig myndighed gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund bl.a. for at forebygge uro og forbrydelse.

Afgørelsen af, om et indgreb er nødvendigt, beror navnlig på en proportionalitetsafvejning. I bedømmelsen indgår bl.a. de samfundsmæssige behov for udvisning under hensyn til karakteren og alvoren af den begåede kriminalitet. I bedømmelsen indgår ligeledes, hvor længe den pågældende har været i opholdslandet, samt styrken af de familiemæssige, sociale og kulturel-

le bånd til opholdslandet og statsborgerlandet. De kriterier, der indgår i vurderingen, fremgår bl.a. af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 23. juni 2008 i sagen Maslov mod Østrig, præmis 68.

T idømmes ved denne dom 2 års fængsel for at have tiltvunget sig andet seksuelt forhold end samleje og for blufærdighedskrænkelser.

T er libanesisk statsborger, og han er født og opvokset i Libanon. Han er 46 år, og han har boet i Danmark, siden han kom til landet som 14-årig sammen med sine forældre og flere søskende. Han har haft lovligt ophold her i landet i ca. 30 år. Han er ikke gift eller samlevende. I Danmark har han en voksen søn, der efter det oplyste har boet hos ham frem til varetægtsfængslingen den 26. oktober 2021. Han er uddannet mekaniker og har drevet eget værksted. Han har flere søskende i Danmark. Han har også en bror i Sverige og en søster i Libanon. Han taler, men skriver ikke arabisk. Han var i Libanon i 2020 for at forny sit pas.

T er ikke tidligere straffet af betydning for sagen, men han er i denne sag fundet skyldig i en grov seksualforbrydelse, hvilket afspejler sig i den fastsatte straf af fængsel i 2 år.

Højesteret lægger til grund, at Ts tilknytning til Danmark er stærkere end hans tilknytning til Libanon. Han har imidlertid ud over statsborgerskabet en vis tilknytning til Libanon, hvor han har en søster. Han taler arabisk, og han må gennem sin opvækst i Libanon og sin libanesiske familie have kendskab til skik og kultur i Libanon. Han vil således have forudsætninger for at begå sig i Libanon, hvis han udvises.

Efter arten og grovheden af den begåede kriminalitet finder Højesteret efter en samlet vurdering, at de hensyn, der taler for udvisning af T, er så tungtvejende, at de har større vægt end de hensyn, der som følge af hans stærke tilknytning til Danmark taler imod udvisning.

Det fremgår af Menneskerettighedsdomstolens praksis, at varigheden af et indrejseforbud har betydning ved vurderingen af, om udvisning vil udgøre et uproportionalt indgreb i privatlivet og familielivet, jf. bl.a. dommen af 23. juni 2008 i sagen Maslov mod Østrig, præmis 98, og dom af 14. september 2021 i sagen Abdi mod Danmark, præmis 38.

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 7, at en udlænding, der udvises efter § 22 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneders varighed, meddeles indrejseforbud for bestandig. Der kan dog meddeles et indrejseforbud af kortere varighed, hvis udlændingen udvises efter § 22, og et indrejseforbud fastsat efter stk. 4 vil indebære, at udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 32, stk. 5, nr. 1.

Efter en samlet vurdering af de anførte omstændigheder, herunder navnlig Ts langvarige ophold i Danmark, finder Højesteret, at udvisning med et indrejseforbud for bestandig vil udgøre et uproportionalt indgreb og dermed være i strid med artikel 8 i Menneskerettighedskonventionen. Navnlig henset til kriminalitetens art og grovhed, at han først kom til Danmark som 14-årig, og at han ikke har ægtefælle og mindreårige børn i Danmark, finder Højesteret, at udvisning af ham med et indrejseforbud af en varighed på 12 år ikke vil udgøre et uproportionalt indgreb.

Højesteret tiltræder herefter, at T er udvist af Danmark, og fastsætter varigheden af indrejseforbuddet til 12 år.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes med de ændringer, at T straffes med fængsel i 2 år, og at varigheden af indrejseforbuddet fastsættes til 12 år.

T skal betale sagens omkostninger for Højesteret.